

Jézus a Galileai-tengeren túlra megy. „Lakatlan, puszta helyre” (Mt 14,15). Jézus is ritkán jár itt, bár sokat tartózkodott a közeli városokban, falvakban. Sok csodát is tett, ezért jól ismerik, várják, követik.

Miért megy Jézus puszta helyre? Máté és Márk evangéliuma szerint akkor ment oda, amikor meghallotta, hogy meghalt Keresztelő János. Ezzel „lezárult az Ószövetség”: János, az utolsó próféta, aki még előre mutatott Krisztusra, befejezte szolgálatát. Most már maga Jézus Krisztus hív, hogy „térjete meg, mert elközelített az Isten Országa”. Jönnek hozzá a pusztába is, és Ő tanítani akarja őket. „Elvezetem a pusztába és a szívére beszélek” (Hós 2,16 RÚF, 2,13 Károli).

Vannak dolgok, amiket csak a pusztában lehet megtanulni, és van, ami csak ott tud kiderülni. Azért vezet ide Isten, „hogy megtudja, mi van a szívedben” (5Móz 8,2): bízol-e benne, hogy Ő ott is ott van, gondoskodik rólad, megad mindent, amire szükséged van. Akkor is, amikor nincsenek ott melletted emberek (a társadalom, a civilizáció), akik segíthetnének. Vagy amikor ott tudnának lenni, de mindenki elhagyott. Tudsz-e hinni benne, hogy az Úr akkor is veled van, és nemcsak földi dolgokkal segít meg, hanem Ővele is még szorosabb közösségben lehetsz? A 40 éves pusztai vándorlás alatt kiderült, hogy a legtöbb embernek nem ez van a szívében. És amikor zúgolódtak a nehézségek miatt, Istent is jobban megismerhették: láthatták, hogy szigorú a bűnnel szemben, de kész tovább vezetni őket.

Jézus próbára teszi a tanítványait. Nem a sokaságot, ők még nem ismerik eléggé Jézust. Ők is látták a csodáit (ezért is mennek utána), de Jézus ennél többet akar megmutatni és nekünk adni. „Honnan vegyünk kenyeret?” – Ő maga adja a próbát. Amit a tanítványok mondanak: „bocsásd el a sokaságot” (Mt 14,15), „kétszáz dénár árú kenyér nem elég” – ezek az ember válaszai, a miénk is, ha csak abban bízunk, amire mi vagyunk képesek. A mi képességünk valóban nem elég. Arra sem, hogy a világ problémáit megoldjuk: megszüntessünk éhezést, háborúkat, meggyógyítsunk gyógyíthatatlan betegségeket. Segíthetünk egy-egy emberen, enyhíthetjük a szenvedéseit, „de mi az ennyinek?” – Amin viszont egyáltalán nem tudunk segíteni a saját erőnkkel: mások bűne, hitetlensége. Jézus Krisztusra van szüksége mindenkinek, de az Ő Lelke nélkül egy embert sem tudunk hozzá vezetni. Tehetünk másokat vallásosakká, erkölcsösebbekké, de ez nem menti meg őket: Jézus Krisztusra van szükségük, mert Ő a mennyei kenyér, akit az Atya ad.

„Van itt egy gyermek.” Nála volt valami, ami talán neki elég lett volna a túléléshez. Lehet, hogy nekem is van valamim, amit a „túlélésre” használok. Oda kell adnom Jézusnak, ahogy ez a gyermek odaadta. – A gyermekről nincs több szó. Amikor Jézus megsokasította az ételt, ő éppen úgy részesült belőle, mint a többiek. Jézus hálát adott (Mt 14,19: feltekintett az égre), az Atyának köszönte meg.

Ami itt történik: teremtés (nem egyszerűen „megsokasítás”, nem másolás). Ha senkinél sincs kenyér, Isten akkor is tud adni (lásd: manna). És ha a gyermek nem adja oda? Ha nekem van valamim, amit oda kellene adnom az Úrnak, de félek odaadni? Akkor az Úr nem használja azt, nem használ engem, haszontalan leszek, nem lesz rajtam áldás, nem tudok örülni annak, amit Ő másoknak ad. – A gyermek engedelmes volt, és bízott Jézusban. Tudjuk, hogy nekünk is ilyeneknek kell lennünk; ilyen „lehetetlen” helyzetekben derül ki, hogy valóban ilyenek vagyunk-e: hogy „mi van a szívünkben”.

„Bizonylyal ez az a próféta” – mondják. Valóban: Isten ígérte, hogy „prófétát támaszt... hogy rá hallgassatok” (5Móz 18,15). Próféta, de nemcsak azért, hogy megadjon dolgokat, hanem hogy rá hallgassak. – És Király, mert öröktől fogva az. Nem kell a tömeggel együtt „királlyá tennem”.

Ezt nem fogadja el. Később a tömeg valóban „megkoronázta” tövissel – ezt elfogadta, de nem tőlük, hanem az Atyától. Ő így adta oda Önmagát, és így, ezután akar a Királyom lenni. Akkor koronázom meg igazán, ha ezért dicsőítem, és ezért követem mindenhova, ahova megy, és megyek, ahova küld.

Jn 6,35

Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha.”